

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 249/2012-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. júna 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. Š. Š., T., zastúpeného advokátkou JUDr. T. S., Advokátska kancelária, K., vo veci namietaného porušenia jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 44/2006 a jeho rozsudkom z 8. februára 2011, postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 136/2011 a jeho rozsudkom z 19. januára 2012 a vo veci namietaného porušenia jeho práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom obce D. v bližšie neidentifikovanom stavebnom konaní a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. Š. Š. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. marca 2012 doručená sťažnosť Ing. Š. Š., T. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trenčín (ďalej len

„okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 44/2006 a jeho rozsudkom z 8. februára 2011, postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 136/2011 a jeho rozsudkom z 19. januára 2012. Sťažovateľ ďalej namieta porušenia svojho práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom obce D. v bližšie neidentifikovanom stavebnom konaní.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa ako navrhovateľ v konaní vedenom pred okresným súdom pod sp. zn. 15 C 44/2006 domáhal náhrady škody spôsobenej mu nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 15 C 44/2006 z 8. februára 2011 žalobu sťažovateľa zamietol. O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 4 Co 136/2011 z 19. januára 2012 tak, že rozhodnutie okresného súdu potvrdil v napadnutej časti vo výroku I a III.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že stavebný úrad v obci D. v bližšie neidentifikovanom stavebnom konaní *„porušuje právo sťažovateľa na pokojné užívanie majetku zaručené v čl. 1“* dodatkového protokolu s argumentáciou, že *„výkonná moc štátu, ktorá mi povolila vykonať určitú časť stavby, ktorú nemôžem dokončiť ako aj povolila vybudovať časť vodnej stavby, ktorú včetně zmeny nemôžem pokojne užívať“*. Vo vzťahu k napadnutému postupu a rozsudku okresného súdu sp. zn. 15 C 44/2006 z 8. februára 2011 a napadnutému postupu a rozsudku krajského súdu sp. zn. 4 Co 136/2011 z 19. januára 2012 sťažovateľ v sťažnosti namieta, že postupom vo veci konajúcich súdov a ich napadnutými rozsudkami došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom sťažovateľ argumentačne zdôvodňuje porušenie tohto práva len vo vzťahu k napadnutému postupu a rozsudku krajského súdu, ktorého *„skutkové a právne závery považuje za zjavne neodôvodnené, neospravedlňiteľné a neudržateľné a sú následkom porušenia jeho práva na spravodlivé súdne konanie.“* Podľa názoru sťažovateľa *„odvolací súd sa účelovo stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, ktorý poprel vznik škody a príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Odvolací súd sa nezaoberal tým, čo som v odvolaní ako dôvody splnenie týchto dvoch predpokladov*

uviedol. Nerozhodol spravodlivo o mojich právach na odškodnenie. Nebol súdom neustranným, postavil sa na stranu štátu.“ .

Sťažovateľ na základe uvedeného žiada, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Obec D. nevydaním právoplatného rozhodnutia vo veci porušuje právo sťažovateľa na pokojné užívanie majetku zaručené v čl.1 dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresný súd Trenčín postupom a rozsudkom zo dňa 8.februára 2011 sp.zn.15C/44/2006-415 porušil právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl.6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

3. Krajský súd Trenčín postupom a rozsudkom zo dňa 19.januára 2012 sp.zn.4Co/136/2011-437 porušil právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl.6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

4. Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 19.januára 2012 sp.zn.4Co/136/2011-437 Ústavný súd zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie Krajskému súdu v Trenčíne.

5. Sťažovateľovi priznáva finančné zadostučinenie vo výške 1 milión eur (slovom: jeden milión eur), ktoré je štát povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

6. Štát je povinný uhradiť trovy konania spojené s touto sťažnosťou v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi platenie a náhradu trov konania.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

1. K namietanému porušeniu práva sťažovateľa na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom obce D. v neidentifikovanom stavebnom konaní

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v konečnom návrhu na rozhodnutie (v petite) sťažnosti neoznačil stavebné konanie, v ktorom sa obec D. mala dopustiť porušenia označeného práva sťažovateľa, a identifikácia tohto konania nie je zrejmá ani s prihliadnutím na celý obsah sťažnosti. Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti aj vzhľadom na kvalifikované zastúpenie v tomto konaní odmietol z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Nad rámec už uvedených dôvodov, ktoré ústavný súd viedli k odmietnutiu sťažnosti sťažovateľa, uvádza, že aj v prípade dostatočnej identifikácie stavebného konania pred obcou D. by sťažnosť v tejto časti musela byť odmietnutá podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde ako neprípustná, pretože sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov. Týmto opravným prostriedkom v okolnostiach posudzovanej veci vzhľadom na povahu námietky sťažovateľa (postup obce D. spočívajúci v nevydaní rozhodnutia) je

konanie proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa § 250t zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), v ktorom je príslušný krajský súd oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľovi ochranu jeho právam a jeho právomoc predchádza právomoci ústavného súdu, ktorá je subsidiárna.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 44/2006 a jeho rozsudkom z 8. februára 2011

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

K namietanému porušeniu práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu a postupom okresného súdu, ktorý mu predchádzal, poukazuje na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnutý rozsudok ani predchádzajúci postup okresného súdu, keďže ho už preskúmal na základe odvolania krajský súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľovi ochranu jeho právam.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku okresného súdu a postupu okresného súdu, ktorý mu predchádzal, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010).

3. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 136/2011 a jeho rozsudkom z 19. januára 2012

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98 tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Sťažovateľ sťažnosťou namieta aj porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a napadnutým rozsudkom krajského súdu. Jadrom jeho námietok je nesúhlas s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorý je

podľa sťažovateľa arbitráry a porušujúci jeho právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľ teda namieta, že mu nebola poskytnutá súdna ochrana v kvalite požadovanej označeným článkom dohovoru.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom...

Ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05).

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa a poukázal na jeho výstižné a podrobné odôvodnenie. Z uvedeného dôvodu krajský súd v súlade s § 219 ods. 2 OSP v odôvodnení svojho rozhodnutia len konštatoval správnosť dôvodov napadnutého rozsudku okresného súdu.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na relevantnú časť inak pomerne rozsiahleho odôvodnenia rozsudku okresného súdu sp. zn. 15 C 44/2006 z 8. februára 2011, v ktorom okresný súd uviedol: *«Na druhej strane však vykonaným dokazovaním nebolo podľa súdu zistené splnenie ďalších dvoch podmienok, ktoré sa pre náhradu škody vzniknutej z nesprávneho úradného postupu vyžadujú. V prvom rade nebolo preukázané, že navrhovateľovi vznikla škoda, ktorej náhrady sa domáha. Škoda môže byť tak skutočnou škodou, teda majetkovou ujmom, ktorá spočíva v zmenšení majetku poškodeného, ako aj ušlým ziskom, teda tým, čo poškodenému ušlo v dôsledku spôsobenia škody nedošlo k zväčšeniu, rozmnoženiu jeho majetku, hoci sa to pri predpokladanej činnosti dalo očakávať /§ 20 zákona č. 58/1969 Zb. v spojení s § 442 ods.1 Občianskeho zákonníka a § 17 zákona č. 514/2003 Z.z./. Navrhovateľ požadovanú náhradu škody uplatnil ako ušlý zisk z podnikania, ktoré mohol prevádzkovať v predmetnej stavbe /zisk z ubytovania osôb, zisk z discobaru, zisk z prenájmu bytu, zisk z predajne stavebnín a zisk zo stavebnej firmy/, ďalej škodu, ktorá mu vzniká v dôsledku nevydania kolaudačného rozhodnutia na hlavný objekt uvedenej stavby, a tým nemožnosti vydania kolaudačného rozhodnutia a užívania vodohospodárskej časti stavby, ktorú navrhovateľ vybudoval a potom aj skutočnú škodu, ktorú predstavujú náklady, ktoré vynaložil na ochranné opatrenia na predmetnej stavbe, konkrétne odstraňovanie snehu v zimnom období, zhotovenie drevenej konštrukcie z dôvodu*

zatekanie dažďovej vody, izoláciu múru proti vode, prekrytie PVC, hydrofóbnu úpravu a odvodnenie. Čo sa týka navrhovateľom uplatňovaného ušlého zisku, tu navrhovateľ nijako nepreukázal, že takýto mohol z predmetnej stavby dosahovať. V konaní bolo preukázané, že navrhovateľ nemá na činnosť poskytovania ubytovania pre tretie osoby a vykonávanie hudobnej produkcie žiadne oprávnenie. Stavebné práce síce vykonáva, resp. vykonával, ale nijako nepreukázal, aký zisk z tejto činnosti dosahoval, prípadne, či tento sa nejakým spôsobom zmenšil v súvislosti s nevydaním dodatočného stavebného povolenia na predmetnú stavbu. Tiež predaj stavebného materiálu navrhovateľ v minulosti podľa svojej výpovede realizoval len na priamo pri vykonávaní stavebnej činnosti pre svojich zákazníkov, nikdy stavebný materiál nepredával v predajni a súdu nijako nepreukázal svoj deklarovaný úmysel zriadiť si v predmetnej stavbe predajňu stavebnín. Okrem samotnej existencie škody - ušlého zisku navrhovateľ nepreukázal ani jej výšku. Vyčíslenie výšky uplatňovaného ušlého zisku nebolo navrhovateľom ničím podložené. Navrhovateľ nepredložil ani nenavrhol vykonať dôkazy, ktoré by preukázali, že prípadné ubytovacie zariadenie, či discobar by mohli mať ním uvádzanú obsadenosť, návštevnosť. Nijako nezohľadňoval, že na získanie príjmov z ním uvádzaných činnosti by nevyhnutne musel vynaložiť aj nejaké náklady, teda, že samotný ušlý zisk nie je tvorený príjmami ale rozdielom medzi príjmami a výdavkami vynaloženými na ich dosiahnutie. Pokiaľ ide o uplatňovanú škodu, ktorá má navrhovateľovi vzniknúť v dôsledku nevydania kolaudačného rozhodnutia na hlavný objekt uvedenej stavby, a tým nemožnosti vydania kolaudačného rozhodnutia a užívania vodohospodárskej časti stavby, ktorú navrhovateľ vybudoval, uvedené podľa súdu nemožno pokladať ani za skutočnú škodu ani za ušlý zisk. Navrhovateľ uvedenú „škodu“ vyčísloval ako cenu, ktorú ho stojí denné používanie vodnej stavby, ktorú cenu vyrátal ako podiel nákladov na jej vybudovanie a doby, po ktorú ju môže užívať. Uvedené nie je podľa súdu skutočnou škodou, pretože za vynaložené náklady /ktorých vynaloženia navrhovateľ ani súdu nepreukázal/ získal do majetku vodnú stavbu a tiež sa nemôže sa jednáť ani o ušlý zisk, keď z uvedenej vodnej stavby nemohol navrhovateľovi žiadny zisk plynúť /táto nebola určená na podnikanie, či inú zárobkovú činnosť ale na jej užívanie v rámci užívania hlavnej stavby, na ktorú zatiaľ nedostal navrhovateľ dodatočné stavebné povolenie/. Čo sa týka navrhovateľom tvrdenej skutočnej škody, ktorú majú predstavovať náklady vynaložené na ochranné opatrenia ani tieto nemožno podľa súdu

považovať za skutočnú škodu. Tieto náklady navrhovateľ vynaložil /ak ich teda vynaložil, pretože uvedenú skutočnosť súdu nijako nepreukázal/ v súvislosti s plnením svojej povinnosti, ktorú mu uložil stavebný úrad pre ochranu susednej nehnuteľnosti Ing. S., ktorú stavba navrhovateľa ohrozovala, resp. poškodzovala. K vynaloženiu týchto nákladov teda nedošlo. v súvislosti s nejakým protiprávnym konaním tretieho subjektu ale pri plnení povinnosti.; navrhovateľom /ten má tiež podľa § 415 Občianskeho zákonníka tzv. prevenčnú povinnosť počínať, si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí/ a preto ich nemožno považovať za skutočnú škodu navrhovateľa.

V zmysle uvedeného sa navrhovateľom uplatňovaná škoda javila súdu ako čisto iluzórna a ničím nepreukázaná.

V neposlednom rade nemal súd. za preukázané ani splnenie ďalšej; podmienky -príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom správneho orgánu a navrhovateľom tvrdenou škodou. Čo sa týka požadovaného ušlého zisku, ani tu súd nevidel príčinnú súvislosť s nesprávnym úradným postup správneho orgánu. Vzťah medzi škodou a nesprávnym úradným postupom musí byť vzťahom priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti. To v tomto prípade naplnené, nebolo, pretože aj v prípade, že by navrhovateľ preukázal existenciu ušlého zisku, jeho, dosiahnutie bolo potrebné okrem vydania dodatočného stavebného povolenia aj samotné dokončenie stavby, jej kolaudácia, oprávnenie navrhovateľa podnikat' v uvedených činnostiach, dobrý, podnikateľský zámer, zariadenie stavby a ďalšie skutočnosti /napríklad splnenie, hygienických a protipožiarnych opatrení/, bez splnenia ktorých nemohol v predmetnej stavbe vykonávať podnikateľskú činnosť a teda ani z nej dosahovať zisk. Rozhodnutie o žiadosti navrhovateľa o dodatočné stavebné povolenie /a aj to len kladné, teda, že by bolo žiadosti vyhovené a dodatočné stavebné povolenie stavebný úrad vydal/ je teda len jednou z mnohých skutočností, ktoré mohli viesť k dosahovaniu zisku navrhovateľa, pričom vzhľadom na charakter ostatných /napríklad fyzického dokončenia stavby, získania oprávnenia na podnikanie/ a vzájomnú podmienenosť /začatie podnikania je závislé na získaní oprávnenia, zariadení stavby, to zase na kolaudácii, tej muselo predchádzať faktické dokončenie stavby atď./ nemožno nesprávny úradný postup stavebného úradu, ktorý v zákonnej lehote nerozhodol o žiadosti navrhovateľa o dodatočné povolenie stavby považovať za bezprostrednú a priamu príčinu toho, že navrhovateľ z podnikania v stavbe nedosahoval zisk. Rovnako pokiaľ ide o tvrdené

škody, ktoré mali navrhovateľovi vzniknúť v dôsledku nevydania kolaudačného rozhodnutia na hlavný objekt uvedenej stavby, a tým nemožnosti vydania kolaudačného rozhodnutia a užívania vodohospodárskej časti stavby, ktorú navrhovateľ vybudoval a škody, ktorú predstavujú náklady, ktoré vynaložil na ochranné opatrenia na predmetnej stavby, je úplne zrejmé, že tieto nemôžu mať priamo príčinnú súvislosť s tým, že stavebný úrad v zákonom stanovenej lehote nerozhodol o žiadosti navrhovateľa o dodatočné povolenie stavby. Náklady na vybudovanie vodnej stavby vynaložil navrhovateľ zvláštneho rozhodnutia a aj keby jej zriadenie bolo nevyhnutné pre vydanie dodatočného stavebného povolenia na hlavnú stavbu /ako to v konaní tvrdil navrhovateľ/, ich vynaloženie nijako nesúvisí so skutočnosťou, že stavebný úrad o žiadosti navrhovateľa o dodatočné stavebné povolenie nerozhodol v zákonom stanovenej lehote. Neexistuje teda žiadny vzťah príčinnej súvislosti medzi uvedeným nesprávnym úradným postupom stavebného úradu a nákladmi, ktoré mal navrhovateľ s vodnou stavbou. Tiež náklady, ktoré navrhovateľ mal vynaložiť na ochranné opatrenia nesúvisia s tým, že stavebný úrad v zákonom stanovenej lehote nerozhodol o žiadosti navrhovateľa na dodatočné stavebné povolenie ale s tým, že navrhovateľovi bolo vykonanie ochranných opatrení uložené v stavebnom konaní stavebným úradom. Ich vynaloženie je teda priamym dôsledkom splnenia si povinnosti, ktorú navrhovateľovi uložil stavebný úrad a vonkoncom nesúvisí s tým, že stavebný úrad v zákonom stanovenej lehote nerozhodol o žiadosti navrhovateľa na dodatočné stavebné povolenie.»

Podľa názoru ústavného súdu citovaná argumentácia okresného súdu, s ktorou sa stotožnil krajský súd v napadnutom rozsudku, je dostatočná a presvedčivá. V žiadnom prípade argumentáciu nemožno považovať za arbitrárnu či zjavne neodôvodnenú. Niet teda ani dôvodu na to, aby ústavný súd do veci zasiahol. Na tomto závere nemôže nič zmeniť okolnosť, že sťažovateľ má na celú vec odlišný názor a s napadnutým rozsudkom krajského súdu nesúhlasí. Táto okolnosť totiž sama osebe nemôže spôsobiť porušenie označených práv sťažovateľa.

Pokiaľ ide o námietky sťažovateľa týkajúce sa toho, že krajský súd podľa neho nereagoval na jeho odvolacie námietky, ústavný súd poukazuje jednak na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, v ktorom krajský súd uviedol, že „preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní vznesené“, a následne

konštatoval, že „*odvolacie námietky navrhovateľa sú totožné s námietkami uplatnenými pred súdom prvého stupňa a tieto námietky nemohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku*“, a jednak na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu a odôvodnenia rozsudku okresného súdu, na ktoré nemožno nazerať izolovane a ktoré podľa judikatúry tvorí jeden celok (II. ÚS 78/05), dospel k záveru, že rozhodnutie je dostatočným spôsobom odôvodnené, krajský súd zrozumiteľne odôvodnil úvahy, ktoré zvolil pri rozhodovaní o nároku sťažovateľa, pričom právne závery, na ktorých je rozhodnutie založené, nemožno hodnotiť ako arbitrárne. Krajský súd podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnil, prečo nevyhovel nároku sťažovateľa, a zároveň tým aj reagoval na jeho námietky. Rozsudok krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho názoru preto nemožno považovať za svojvoľný či arbitrárny. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). Takéto pochybenie v ústavnoprávnom zmysle však ústavný súd v rozsudku krajského súdu nezistil. Sťažovateľov nesúhlas s obsahom rozsudku krajského súdu nie je dôkazom o jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným.

Vzhľadom na uvedený záver ústavný súd konštatuje, že napadnutý rozsudok krajského súdu a jeho postup, ktorý mu predchádzal, je v súlade s limitmi práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd tak pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a napadnutým rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 Co 136/2011 z 19. januára 2012, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. júna 2012